

D ů v o d y :

Pokud stěžovatelka sama nadhazuje přípustnost dovolacího rekursu a odůvodňuje ji tím, že by se na ni dostalo z výtěžků následujícího období (od 16. října 1936 do 15. října 1937), na které už složil vnucený pachtýř Ladislav H. splátku 12.000 Kč, kdyby bylo vyhověno jejímu odporu, není tato skutečnost vůbec rozhodující, neboť rekurs proti rozvrhu výtěžků přísluší všem účastníkům, a nelze v tomto řízení užiti omezení podání v dražbě nemovitostí stanoveného v § 234 ex. ř. pro rozvrh nejvyššího podání v dražbě nemovitostí (§ 128, posl. odst., ex. ř., kde právo rekursu není uvedeno). Stěžovatelka předem uplatňuje, že vymáhající věřitel Josef Z. postupem vymáhané pohledávky Anežce P. pozbyl jakéhokoli práva proti povinnému. Stěžovatelka tu nerozeznává mezi hmotněprávním účinkem postupu a vlivem jeho na exekuční řízení. Postupem se nezměnilo kromě osoby oprávněného nic ani na pohledávce samé, ani na nároku na její zaplacení z výtěžku správy (§§ 1394, 1398, 1407, odst. 2, obč. zák.), pohledávka vymáhaná musí být přikázána novému věřiteli stejně a v témž pořadí, jako by ji bylo přikázati věřiteli dřívějšímu. Postupnice Anežka P. oznámila postup exekučnímu soudu a předložila postupní listinu, proti jejíž pravosti a proti platnosti postupu nebyla vznesena námitka. Poněvadž u ní jde o hmotněprávní účinek postupu, nemá vlivu na její nárok, že svou pohledávku k rozvrhu nepřihlásila a k rozvrhovému roku se nedostavila. Ustanovení § 9 ex. ř. nemá tu významu, poněvadž platí pro zahájení a vedení exekuce pro jinou osobu, než která jest k tomu podle exekučního titulu oprávněna, má tedy význam formální (procesní) a nelze je rozšiřovati na případ, v němž jde o hmotněprávní účinky postupu pohledávky, které na rozdíl od postupu práva k vedení exekuce nejsou vázány na určitou formu.

Čís. 16043.

Řádný soud není vázán nálezem rozhodčího soudu úrazové pojišťovny dělnické v otázce, do jaké míry jest snížena výdělečná schopnost poškozeného.

Dostává-li poškozený od úrazové pojišťovny vyšší úrazový důchod, než jaký by odpovídal jeho zmenšené výdělečné způsobilosti a možnosti lepšího zaopatření, zjištěné v soudním řízení před řádnými soudy, nelze mu přiznati nárok na náhradu, jíž se z uvedeného důvodu domáhá na škůdci.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1937, Rv II 535/35.)

Proti žalobě, jíž se žalobkyně, utrpěvší dne 15. září 1930 úraz, domáhala mimo jiné též odškodnění za zmenšenou výdělečnou způsobilost následkem utrpěného úrazu, namítli žalovaní, že v příčině následků úrazu byla žalobkyně úplně odškodněna důchodem, jež jí poskytuje Úrazová pojišťovna dělnická v B. N i ž š í s o u d y nepřiznaly žalobkyni nárok z dotčeného důvodu, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázkách, o něž jde, v d ů v o d e c h: Pro soud není ani rozhodující, ani závazný ná-

lez rozhodčího soudu úrazové pojišťovny, nýbrž soud si určuje a zjišťuje sám, zda a do které výše je snížena výdělečná schopnost poškozeného úrazem. Prvý soud zjistil na základě posudku prof. Dr. B., že pracovní způsobilost žalobkynina jest úrazem trvale snížena o 20%. Žalobkyně pobírala od 14. prosince 1930 do 13. června 1931 podle zprávy úrazové pojišťovny v B. rentu ve výši $33\frac{1}{3}\%$ a od 13. června 1931 do dnes $26\frac{2}{3}\%$ z ročního započítatelného výdělku 9.964 Kč, který je vyšší, než by si odvolatelka při jí tvrzeném výdělku 150 Kč týdně vydělávala. Odvolatelka pobírala a pobírá proto dosud vyšší důchod, než by jí náležel, a právem proto první soud vyslovil, že odvolatelce je úrazovou pojišťovnou poskytována plná náhrada, a zamítl její nárok domáhající se placení týdenní renty pro ztrátu výdělečné schopnosti. Pouze tenkrát, kdyby první soud uznal, že pracovní schopnost je snížena o více než $26\frac{2}{3}\%$, museli by žalovaní doplatiti tolik, kolik schází do výše důchodu, který by jí soud přiznal. Poněvadž však pracovní schopnost žalobkynina je snížena pouze o 20%, žalobkyně však pobírá od úrazové pojišťovny vyšší důchod, nejsou žalovaní povinni odvolatelce něco doplácti. Podle názoru odvolacího soudu je přiměřená renta z důvodu zohyždění ve výši 5% posledního důchodu. Ježto však podle shora uvedeného zjištění byla úrazem pracovní schopnost odvolatelky snížena pouze o 20% a se zřetelem na zohyždění by jí náležel celkem důchod ve výši 25%, odvolatelka pobírá však toho času od úrazové pojišťovny důchod ve výši $26\frac{2}{3}\%$ posledního důchodu, dostává toho času více, nežli by jí mohlo býti přisouzeno. Nemá proto toho času nároku na náhradu za zohyždění z důvodu, že je zmenšena její vyhlídka nalézti si práci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

I kdyby se nárok žalobkyně posuzoval s hlediska jejího původního tvrzení, k němuž se vrací v dovolání, že totiž prý vydělávala před úrazem průměrně až 180 Kč týdně, že však její zohyždění způsobilo nyní její sto procentní neschopnost výdělečnou, pak by bylo vycházeti ze zjištění nižších soudů, podle kterého byla zjištěna invalidita žalobkyně na 20%. Důsledkem toho jest schváliti názor odvolacího soudu, že žalobkyně pobírala a pobírá dosud důchod vyšší, než by jí náležel a této její invaliditě odpovídal, takže jí úrazová pojišťovna poskytuje plnou náhradu za škodu utrpěnou zohyžděním a v důsledku toho i zmenšením vyhlídky nalézti si práci. K vyvrácení dalších vývodů dovolání v tom směru stačí odkázati na správné důvody napadeného rozsudku, v kterých odvolací soud přesvědčivě odůvodnil, že pro řádný soud není rozhodující ani závazný nálezn rozhodčího soudu úrazové pojišťovny, nýbrž že si soud sám zjišťuje, zda a do které výše je snížena výdělečná schopnost žalobkynina utrpěným úrazem. Dospěl-li odvolací soud na základě znaleckého posudku k přesvědčení, že invaliditu žalobkyninu jest považovati již ke dni 13. prosince 1930 za ustálenou ve výši 20%, nelze brojiti proti tomu s hlediska dovolacího důvodu podle

č. 3 § 503 c. ř. s., a samovolně dovozovati, že invalidita žalobkynina byla prý po 13. prosinci 1930 proměnlivá a že ji nelze považovati za trvalou. Pokud žalobkyně s hlediska dovolacího důvodu podle č. 3 § 503 c. ř. s. brojí proti tomu, že jí jako náhradu za zohyždění ruky bylo přiznáno odškodnění pouze ve výši 5% renty, kdežto prý je pro toto zohyždění 100% práce neschopnou, jsou tyto její vývody v rozporu se skutkovým zjištěním právě uvedeným, z něhož jest při provádění dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení vycházeti. Vývody ty jsou však i neodůvodněné, poněvadž hledíc k 20% zjištěné invaliditě žalobkynině jest snížení její pracovní schopnosti pro zohyždění ruky vyrovnáno 5% posledního důchodu, a jest proto odvolacím soudem přiznanou rentu ve výši 25% považovati za přiměřenou. Uznal-li odvolací soud, že žalobkyně, která pobírá toho času od úrazové pojišťovny rentu ve výši $26\frac{2}{3}\%$ posledního důchodu, dostává toho času více, než by jí mohlo býti prisouzeno, a že z toho důvodu nemá toho času proti žalovaným nároku na náhradu za zohyždění a za to, že je zmenšena její vyhlídka nalézt si práci, jest jeho názor schválný.

Čís. 16044.

Ne každé porušení depuračního závazku opravňuje kupujícího žádati zrušení smlouvy tržové podle § 918 obč. zák. Ujednání o depuraci jest vykládati vždy způsobem slušným a podle jeho účelu se zřetelem k celkovému stavu věci, ať již jde o vedlejší ujednání nebo o podmínku kupní smlouvy.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1937, Rv II 863/36.)

Žalobci se domáhají zrušení kupní smlouvy ze dne 17. března 1930 z toho důvodu, že žalovaný ve smluvené jednorochní lhůtě přes dodatečné lhůty mu poskytnuté neprovedl do podání žaloby, t. j. do 19. května 1933 na prodaných nemovitostech depuraci věcných břemen vázoucích tam ve prospěch T. L., některých židovských osob, korporací a dobročinných účelů. Žalobu opírají o ustanovení § 918 obč. zák. Kupní smlouvou ze dne 17. března 1930 odprodal žalovaný žalobcům od velkostatku T. L. některé nemovitosti i s hospodářským inventářem za 280.000 Kč a zavázal se, že prodané nemovitosti odevzdá kupiteli do jednoho roku bez knihovních břemen. Nesporno je, že žalovaný ústav tyto nemovitosti i s inventářem žalobcům odevzdal, a z doložek ze dne 22. prosince 1930 a 31. srpna 1931 na předložené kupní smlouvě jde najevo, že na jejím základě bylo pro žalobce vloženo právo vlastnické. Soud prvního stádu žalobu zamítl. Odvolací soud žalobě vyhověl. Důvody: Správně zjistil první soud, že na nemovitosti koupené žalobcem zůstala zajištěná knihovní břemena pro obec T. L. pro 500 zl., pro židovskou náboženskou obec pro 1.000 zl., k podporování chudobných židovských učitelů náboženství pro 1.000 zl., vyšších židovských talmudských škol pro 1.500 zl., rakouskouherského židovského jeruzalémského spolku pro 1.000 zl., chudobných židovských nevěst pro 800 zl. a okresního židovského rabína v T. L. pro 200 zl., z kterýchž